

1 Μαΐου 2016

Ο τρόπος που ζει η Εκκλησία είναι το θέλημα του Θεού (αρχιμ. Θεοδόσιος Μαρτζούχος, Εφημέριος Ι.Ν. Αγ. Ιωάννου Χρυσοστόμου Πρεβέζης)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1SrTTR4>]

Ο άνθρωπος όταν αποφάσιζε να γίνει χριστιανός, αποφάσιζε ότι θα ζει με τον Χριστό και με την Εκκλησία. Με τον τρόπο που λέει ο Χριστός και με τον τρόπο τον οποίο βίαι η Εκκλησία και τα μέλη της. Αυτό είναι που είπαμε πιο πριν. Έβλεπαν την αλλαγή κι ήθελαν και οι άλλοι άνθρωποι να αλλάξουν. Και γίνονταν έτσι χριστιανοί. Και η Εκκλησία τους βάφτιζε μια ημέρα που γινόταν η Θεία Λειτουργία. Όπως και τους πάντρευε μια μέρα που γινόταν η Θεία Λειτουργία. Γι αυτό τα δύο αυτά μυστήρια, το βάπτισμα και ο γάμος αρχίζουν με το ευλογημένη η Βασιλεία του Πατρός . Έχει μείνει η Χειροτονία μέσα στην Θεία Λειτουργία. Τα άλλα δύο μυστήρια, ο γάμος και το βάπτισμα, αποσπαστήκαν από την Λειτουργία. Κακώς! Κάκιστα! Η Ευχαριστία συναρμόζει τα μέλη της Εκκλησίας μεταξύ τους.

amen.gr

Σήμερα το να είμαι ή να μην είμαι χριστιανός είναι υπόθεση δική μου. Αυτή είναι η ουσιαστική αλλαγή, η αλλοίωση, αν θέλετε, της Εκκλησίας. Γι αυτό ο καθένας τώρα αξιολογεί τον εαυτό του ως χριστιανό. Το λέει μόνος του. Το αποφασίζει μόνος του. Το περιγράφει μόνος του. Δεν διανοείται, ούτε καταλαβαίνει τι σημαίνει η λέξη αφορισμός (αφορισμός σημαίνει: η κατάσταση έχει όρια-σύνορα. Αφορισμός σημαίνει βγάζω κάποιον έξω από τα σύνορα). Έχει βγει αυτός μόνος του και η Εκκλησία ουσιαστικά κάνει διαπιστωτική πράξη. Όπως κάνει ο γιατρός διαπιστωτική πράξη για κάποιον που πέθανε. Δεν πέθανε ο άνθρωπος επειδή έγραψε ο γιατρός βεβαίωση θανάτου. Έχει πεθάνει ο άνθρωπος και μετά γράφει ο γιατρός βεβαίωση θανάτου. Όταν ένας άνθρωπος βγει έξω από τα όρια της Εκκλησίας, η Εκκλησία τον αφορίζει όπως λέμε. Αυτά εμάς έχουν καταστήσει να μας είναι άγνωστες λέξεις. Ενώ είναι αυτονόητα. Άπαξ και δεν είναι μέλος της Εκκλησίας και δεν πιστεύει στον Χριστό, δεν θα πρέπει να ισχυρίζεται ότι είναι χριστιανός. Άμα δεν πιστεύει τον Χριστό Θεό και δεν πιστεύει στην Ανάσταση, από που κι ως που είναι χριστιανός; Τα υπόλοιπα όλα δεν είναι κουβεντολόι;

Βαφτίζομαι, λοιπόν, σημαίνει: πεθαίνω για ένα τρόπο ζωής. Τι σημαίνει αυτό το περιγράφει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος με μια πάρα πολύ ωραία εικόνα. Έλεγε, λοιπόν: Τι μου λες ότι είσαι άνθρωπος όταν κλωτσάς σαν γαΐδαρος; Όταν είσαι λαίμαργος σαν αρκούδα; Όταν είσαι μνησίκακος σαν καμήλα; Όταν αρπάζεις σαν λύκος; Όταν δαγκώνεις σαν σκορπιός; Όταν είσαι ύπουλος σαν αλεπού; Κι όταν έχεις δηλητήριο χειρότερο από της οχιάς; Αυτά είναι τα πράγματα για τα οποία οι άνθρωποι πεθαίνανε γινόμενοι Χριστιανοί. Πέθαινε από το να δαγκώνει, να

κλωτσάει, να είναι μνησικάκος, να λαιμαργεί, να αρπάζει, να είναι ύπουλος, να έχει δηλητήριο μες την ψυχή του. Η τουλάχιστον αυτό αποφάσιζε να κάνει. Όταν λοιπόν αυτό το αποφάσιζε, από κει και μετά, μετά από μια δοκιμασία κι αφού συνειδητοποιούσε τι πιστεύει, από την διδασκαλία που γινόταν στην κατήχηση, ο άνθρωπος βαφτιζόταν. Δηλαδή, τον βουτούσαν μέσα στα νερά του αγιασμού, για να αναγεννηθεί σ' ένα καινούργιο τρόπο ζωής. Να αποχτήσει την δυνατότητα της μυστηριακής σχέσης με την Εκκλησία που είναι το μυστήριο-κιβωτός της Σωτηρίας. Έξω από την οποία δεν υπάρχει σωτηρία.

Λέει ο απόστολος Παύλος: Τι εκάναμε στο βάπτισμα; Ταφήκαμε μαζί με τον Χριστό, για να αναστηθούμε μαζί του σε ένα καινούργιο τρόπο ζωής. Πόσοι από μας έχουν σαφή αντίληψη αυτού του γεγονότος; Ούτε εμείς οι παπάδες μερικές φορές. Κι εμείς ακόμα ζούμε με ένα τρόπο που είναι σαν να μην είχαμε βαφτιστεί ποτέ. Ο Χριστός είναι υπόδειγμα του τρόπου με τον οποίο ζει η Εκκλησία. Και ο τρόπος που ζει η Εκκλησία είναι το θέλημα του Θεού.

Πάρα πολλές φορές βέβαια διεκδικούμε για τον εαυτό μας το ρόλο του ανήλικου. Μας βολεύει. Θέλουμε ο παπάς η ο Δεσπότης η ο Πατριάρχης να είναι άψογος τέλειος και άγιος, ούτως ώστε εμείς τα ανήλικα να βλέπουμε μονίμως παράδειγμα ζωής. Χρειάζεται να είναι. Αλλά δεν πρέπει αυτό να γίνεται για μας, δικαιολογία στο να μην αλλάξει η κατάστασή μας ή να θεωρούμε δικαιολογημένη την κατάστασή μας. Πάρα πολλές φορές το λάθος κάποιου λειτουργεί μέσα μας ως δικαιολογία στο να μείνουμε εκεί που είμαστε κι αυτό είναι το ουσιαστικό μας λάθος. Πρέπει να είμαστε εμείς οι παπάδες καλύτεροι. Ναι. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι όταν δεν είμαστε είναι δικαιολογία για κάποιον να μην είναι και κείνος. Αυτό μόνο σε ανήλικους συμβαίνει. Τα παιδάκια χρειάζονται μονίμως ένα παράδειγμα για να περπατήσουν κάθε βήμα. Υποτίθεται ένας άνθρωπος που 'χει γίνει χριστιανός και είναι ενήλικας δεν χρειάζεται μονίμως ένα παράδειγμα. Χρειάζεται βοηθό. Ναι. Αλλά δεν χρειάζεται μονίμως ένα παράδειγμα.

[Συνεχίζεται]

Πηγή: www.enoriako.info